

Zamyslenie sa nad úlohou súdnych rozhodnutí v zabránení tzv. „perverznej“ tvorivosti

Jozef Vozár*

Úvod

Slobodná, a predovšetkým čestná súťaž medzi súťažiteľmi je najlepší prostriedok rozvoja hospodárstva, ale aj prostriedok slúžiaci záujmom spotrebiteľov. Skúsenosti ukazujú, že poctivosť súťaže sa nedosiahne len slobodnou súťažou. Musí k tomu prispieť aj zákonná úprava súťažného práva vrátane práva proti nekalej súťaži.

Každý jedinec je prirodzeným spôsobom tvorivý. Ide o pozitívnu vlastnosť, ktorá otvára nové dimenzie poznávania, javov doteraz neobjavených. Často sa však stáva, že človek je tvorivý spôsobom, ktorý nie je nasledovania hodným a neprináša všeobecný úžitok. Svoje schopnosti dáva do takzvanej „perverznej“ tvorivosti, ktorá spočíva v obchádzaní pravidiel, zákonov, či v zneužívaní práva. A tak sa stáva, že mnohí súťažitelia sa nesnažia presadiť na trhu čestným spôsobom, ale parazitujú na povesti známych výrobkov, snažia sa napodobňovať známe a úspešné tovary a služby, dávajú si registrovať doménové mená, ktorých názov je totožný alebo sa len nepatrne odlišuje od doménových mien známych spoločností. Cieľ je jediný – dosiahnuť zisk jednoduchším spôsobom, získať neodôvodnenú súťažnú výhodu na úkor pozitívne tvorivých jedincov a často, ako zdôrazňuje francúzska judikatúra v práve proti nekalej súťaži dôjde k dezorganizácii trhu.¹

Úloha súdov v zabránení perverznej tvorivosti

Je veľmi dôležité, ak na situáciu obchádzania a zneužívania práva² reagujú súdy rýchlo aj formou vydania predbežného opatrenia. Ako prípad nasledovania hodnej argumentácie uvádzam prípad neoprávnenej registrácie doménového mena Viagra. V tomto prípade sa žalobca domáhal nariadenia predbežného opatrenia, aby bola zúčastnená osoba povinná zdržať sa vykonania zmeny v registri doménových mien, ktorá sa týkala doménového mena viagra.sk s výnimkou prevodu tejto domény na spoločnosť P., organizačná zložka P. X., a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej, a aby bol žalovaný povinný zdržať sa prevodu, postúpenia, zrušenia doménového mena viagra.sk s výnimkou prevodu tejto domény na spoločnosť P., organizačná zložka P. X., a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

Žalobca uviedol, že je majiteľom ochrannej známky č. 186076 VIAGRA s právom prednosti od 2. decembra 1996, pre výrobky v triede 5. medzinárodného triedenia, okrem iného aj pre farmaceutický prostriedok na liečenie erektilnej nefunkčnosti. Ochranná známka požíva v SR dobré meno a je všeobecne známa nielen na Slovensku, ale aj v zahraničí. Tvrdil, že žalovaný je držiteľom doménového mena viagra.sk, pričom pod touto doménou internetové stránky neprevádzkuje, preto je dôvodný predpoklad, že k registrácii doménového mena došlo zo špekulatívnych dôvodov. Uviedol, že žalovaný nemá žiadne práva na označenie VIAGRA, pretože mu nikdy neudelil súhlas na používanie označenia, a žalovaný nie je ani prihlasovateľom alebo majiteľom žiadnej ochrannej známky so slovným prvkom VIAGRA.

* Doc. JUDr. Jozef VOZÁR, CSc., je riaditeľom Ústavu štátu a práva Slovenskej akadémie vied.

¹ LAPŠANSKÝ, L. Náčrt právneho režimu nekalej súťaže vo Francúzsku. In Právny obzor, 2010, č. 6, s. 571 – 590.

² Zneužitím práva je správanie zdanlivo podľa práva, ale v skutočnosti sa má dosiahnuť nedovolený výsledok. In KNAPP, V. *Teórie práva*. Praha: C. H. Beck 1995, s. 184.

Súd bol toho názoru, že za takéhoto stavu je potrebné poskytnúť predbežnú ochranu všeobecne známej ochrannej známke žalobcu, keď stav vyvolaný žalovaným sa javí zásahom do známkových práv žalobcu podľa ustanovenia § 26 ods. 1 a 2 zákona o ochranných známkach. Zároveň súd s odkazom na ustanovenie § 76 ods. 2 OSP uložil zúčastnenej osobe ako výlučnému správcovi slovenskej národnej domény zákaz vykonať zmeny v registri domén.³ V samotnom rozsudku súd uložil žalovanému, aby na žalobcu previedol doménové meno „viagra.sk“.⁴ O tom, že išlo o špekulatívnu registráciu svedčilo viaceré indikácie:

- Žalovaný neprevádzkoval uvedenú internetovú stránku,
- za odpredaj požadoval 50 000 € teda niekoľko násobne viac ako boli jeho náklady za registráciu.⁵

Takéto konanie sa v odbornej literatúre označuje ako domain grabbing.⁶ Jeho podstata spočíva v špekulatívnej registrácii doménového mena, ktoré je spravidla zhodné alebo zameniteľné s veľmi známou ochranou známkou či obchodným menom, a to s cieľom ponúknuť takto zaregistrované doménové meno ku kúpe alebo prenájmu majiteľovi práv s týmto označením, alebo za účelom jeho blokácie a faktického užívania.⁷

V rozhodovacej praxi sa stávajú aj prípady, kedy nadobúdame dojem zo „zlyhania spravodlivosti“, víťazstva bezcharakternosti a špekulantstva. Zvlášť si treba všimnúť aké účelové kroky a prekrúcania práva sa uskutočňujú, ak ide o veľké peniaze. Žiaľ niekedy takéto kroky nie sú len zo strany súťažiteľov, ale aj orgánov aplikujúcich právo.

Spomeniem prípad verejného obstarávania, kde obstarávateľ urobil s úspešným uchádzačom dodatok k zmluve. Tento dodatok bol výhodný pre víťazného uchádzača a menil podmienky

verejného obstarávania. Druhý uchádzač považoval takéto konanie za nekalosúťažné a napadol ho na súde.⁸ Slovenský súd návrh navrhovateľa zamietol. Okrem iného uviedol, že v tomto prípade je absurdné hovoriť o hospodárskej súťaži. Inak povedané, ak sa dvaja súťažiteľia vo verejnom obstarávaní uchádzajú o identickú zákazku, súd v tomto konaní nevidel súťažný vzťah ako jeden z predpokladov generálnej klauzuly nekalej súťaže. Zrejme neprekvapí, že po takomto odôvodnení prvostupňovým súdom sa zahraničný súťažiteľ ani nepokúsil ďalej domáhať svojich práv na slovenských súdoch a v konaní nepokračoval.

O tom, že takéto konanie v zahraničí nie je tolerované, svedčí názor Spolkového najvyššieho súdu,⁹ ktorý v obdobnej kauze okrem iného uviedol:

- a. správanie sa subjektu, ktoré odporuje predpisom o verejnom obstarávaní, sa považuje za porušenie záujmov iných súťažiteľov na trhu,
- b. protiprávna prax verejných obstarávateľov je sama osebe spôsobilá nielen nepatrne znevýhodniť súťažiteľov hospodárskej súťaže v zmysle ustanovenia § 3 zákona proti nekalej súťaži. Súťažiteľom sa tak odníma možnosť v transparentnom a nediskriminačnom verejnom obstarávaní uchádzať sa v hospodárskej súťaži o zákazku, čím sa porušujú ich zákonom chránené súťažné záujmy.

Nemecký spolkový súd teda posúdil obchádzanie predpisov verejného obstarávania a akceptáciu takého konania obstarávateľa súťažiteľom ako konanie v rozpore s dobrými mravmi.

Právo proti nekalej súťaži je predovšetkým právom sudcovským. Tento fakt sa zdôrazňuje opakovane v odbornej literatúre a dnes by sme to už mohli označiť za notoricky známe. Ak chceme poznať právo proti nekalej súťaži, nestačí poznať právnu úpravu, ale predovšetkým súdne rozhodnutia. Aj keď v kontinentálnom systéme práva nie sú súdne rozhodnutia materiálным prameňom práva, musia byť predvídateľné a stabilné. Inak povedané, aj od súdov kontinentálneho právneho systému sa očakáva určitá stabilita rozhodovania a garancia, že v podobných veciach súd rozhodne podobne a v rôznych rôzne. Môže sa pritom odkloniť od predchádzajúcej judikatúry, čo predpokladá náležité zdôvodnenie a skutočné relevantné

³ Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 13. októbra 2008, sp. zn. 16CbPv/11/2008. In HUSO-VEC, M. Doménová čítanka – výber zo slovenských doménových rozhodnutí. Vranov nad Topľou: EISI, 2013, s. 14-18

⁴ Tamže, s. 78 - 96. Rozsudok Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 16 CbPv/13/2008 bol potvrdený rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 Cob/179/2010.

⁵ Tamže s. 79.

⁶ UTESENY, P. Francie: Domen Grabbing a ochranné známky. In *Právní rozhledy*, 2000, s. 576.

⁷ Tamže.

⁸ Rozsudok OS BA I 26 CbPv/5/2009

⁹ BGH zo dňa 3. 7. 2008 č. k. I ZR 145/05.

důvody. Opět při takomto odklone od predchádzajúceho rozhodovania sa očakáva, že súd bude pokračovať v rozhodovaní podľa nových kritérií. Stav právnej istoty a predvídateľnosť rozhodnutia, ktoré je založené na právnych argumentoch, sú prvým predpokladom návratu dôvery v právo. Nie vždy sa tieto princípy v našej rozhodovacej praxi dodržiavajú. Ako si možno vysvetliť prípad, keď senát NS SR aplikuje opakovane určitú procesnú normu, pričom v jednom prípade sa od ustálenej rozhodovacej praxe odkloní (dokonca vlastnej rozhodovacej praxe) a v ďalších rozhodnutiach sa opäť vráti k pôvodnej právnej argumentácii?¹⁰

Slovenská judikatúra v oblasti práva proti nekalej súťaži nie je zatiaľ taká rozsiahla, aby postačovala na určité zovšeobecnenia a mohli sme hovoriť o ustálenej judikatúre, keďže sa väčšina rozhodnutí v minulosti nezverejňovala.¹¹ Ide o dôsledok dlhodobej uzavretosti slovenského justičného systému, keď sa súdne rozhodnutia najskôr publikovali len v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Až v polovici 90. rokov vznikol špecializovaný časopis vydávajúci súdne rozhodnutia.¹² Treba však zobrať do úvahy, že sa

¹⁰ VALKO, E. – VOZÁR, J. K niektorým problémom predvídateľnosti rozhodovania súdov. *Justičná revue*, 2000, č. 5, s. 560.

¹¹ Za šesť rokov od účinnosti Obchodného zákonníka obsahoval informačný systém Aspi len tieto rozhodnutia, ktoré sa týkajú nekalosúťažného konania:

- rozhodnutie venujúce sa vydávaniu periodickej tlače a nekalej súťaži.
- rozhodnutie č. k. 1 Obo 57/97 riešiace podania predbežného opatrenia v oblasti nekalej súťaži
- rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. februára 1998 sp. zn. 6 Obo 194/97 venujúci sa otázkam vyvolania nebezpečenstva zámeny
- rozsudok NS SR z 31. júla 1998 sp. zn. Obdo V. 26/98 venujúci sa otázkam vyvolania nebezpečenstva zámeny
- rozsudok NS SR sp.zn. Obdo V. 34/97 venujúci sa ochrane zahraničnej právnickej osoby v zmysle § 43 OBZ.

Práve šesť rokov som vybral zámerne, lebo v prvej republike za uvedené obdobie už mohla vyjsť publikácia obsahujúca najdôležitejšie praktické príklady nekalej súťaže.

¹² Od roku 1995 skupina sudcov Najvyššieho súdu SR sa usilovala prelomiť tento informačný nedostatok vydávaním výberu rozhodnutí v časopise *Zo súdnej praxe*, ale ani to nemohlo plnohodnotne postačovať pre potreby tak právnej vedy, ako aj právnej praxe. V uvedenom časopise sa raz za dva mesiace publikujú zaují-

publikovali iba rozhodnutia zásadnej povahy. Tie majú svoj nepopierateľný význam pri zjednocovaní judikatúry. Transparentná justícia sa však nemá obávať zverejňovania aj protichodných rozhodnutí, či dokonca rozhodnutí, ktoré nerešpektujú účel a zmysel právnej úpravy. Len analýzou a vyvodením dôsledkov aj z takýchto rozhodnutí sa môžeme posunúť kvalitatívne vyššie. Na Slovensku to však bolo dlhodobo opačne. Aj to málo zo súdnych rozhodnutí, ktoré boli publikované, sa nemohlo ďalej preberať do iných právnických časopisov. V zbierkach a výberoch súdnych rozhodnutí sa objavovalo upozornenie, že ich obsah je chránený v zmysle autorského práva.¹³ Pritom na rozhodnutia štátnych orgánov sa nevzťahuje ochrana autorských diel, aj keď pravidelne spĺňajú pojmové znaky diela.¹⁴ Súdne rozhodnutie nie je predmetom autorskoprávnej ochrany, lebo by to bolo v rozpore s jeho spoločenským účelom.¹⁵

Tieto vyhlásenia vyvolávali totiž dojem, že v zbierkach judikatúry sú autorským právom chránené aj súdne rozhodnutia. To je však omyl, nerešpektujúci znenie platných zákonov. Ustanovenie § 7 ods. 3 písm. b) Autorského zákona znie: „*Ochrana podľa tohto zákona sa nevzťahuje na text právneho predpisu, úradné rozhodnutie, verejnú listinu, verejne prístupný register, úradný spis.*“ Z toho vyplýva, že na rozhodnutia štátnych orgánov sa nevzťahuje ochrana podľa autorského zákona. Čo však môže byť v zbierkach judikatúry chránené ako autorské dielo, sú autorské články alebo právno-vedecké analýzy.¹⁶ Súdne rozhodnutia môže každý ľubovoľne spracovať, rozširovať alebo zverejňovať. Vyňatím rozhodnutí spod ochrany Autorského práva sa sleduje ako jeden z významných cieľov aj ochrana účastníkov konania pred tajnou justíciou vymykajúcou sa kontrole verejnosti. Tento príkaz je tiež jedným z prostriedkov na utvorenie a zachovanie dôvery

mavé rozhodnutia z týchto právnych oblastí: občianske právo, pracovné právo, obchodné právo, trestné právo a správne právo.

¹³ V Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky sa uvádzalo: Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky je chránená v zmysle autorského práva. Každá dotlač, či čiastková, ako i ďalšie využitie príspevkov v iných informačných médiách je povolené len s písomným súhlasom vydavateľa.

¹⁴ ŠVIDROŇ, J. *Základy práva duševného vlastníctva*. Bratislava: Jura, 2000, s. 74 – 75.

¹⁵ Tamže, s. 75.

¹⁶ Tamže, s. 28 – 29.

k súdom. Zabezpečuje sa tým aj transparentný výkon spravodlivosti. Záujem na zabezpečenie čo možno najširšieho oboznámenia sa verejnosti s rozhodnutím, je dôležitejší než záujem autora na ochrane výsledkov jeho tvorivej činnosti. Táto situácia sa postupne zmenila prijatím novej legislatívy z roku 2011, ktorá stanovuje povinnosť súdov zverejňovať súdne rozhodnutia na internetovej stránke ministerstva spravodlivosti.¹⁷ Uverejňovanie by sa však nemalo robiť chaoticky, aby sa formálne splnil zmysel zákona. Mal by to byť prehľadný systém, ktorý umožní rýchlu orientáciu a vyhľadanie. Iba tak sa naplní účel a zmysel tohto určite potrebného zákona. Očakávaný nárast súdnych rozhodnutí v oblasti nekalej súťaže by

¹⁷ Ide o ustanovenie § 82a zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý bol doplnený novelou uvedeného zákona č. 33/2011 Z. z.

(1) Súdny sú povinné zverejňovať právoplatné rozhodnutia vo veci samej, rozhodnutia, ktorými sa končí konanie, rozhodnutia o predbežnom opatrení a rozhodnutia o odklade vykonateľnosti rozhodnutia správneho orgánu, a to do 15 pracovných dní od dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia; ak rozhodnutie nebolo vyhotovené ku dňu jeho právoplatnosti, lehota na zverejnenie rozhodnutia začína plynúť dňom vyhotovenia rozhodnutia.

(2) Po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa končí konanie, súdny v tej istej lehote zverejnia aj všetky rozhodnutia vydané počas tohto súdneho konania, ktoré boli zrušené, potvrdené alebo zmenené súdom vyššieho stupňa a rozhodnutia, ktoré zrušujú rozhodnutie súdu nižšieho stupňa. Ak bolo vydané opravné uznesenie, zverejňuje sa aj toto uznesenie. Nezverejňujú sa súdne rozhodnutia vydané v konaní, v ktorom bola verejnosť vylúčená z pojednávania pre celé pojednávanie alebo pre jeho časť. Najvyšší súd zverejňuje aj právoplatné rozhodnutia disciplinárnych senátov do troch pracovných dní od dňa nadobudnutia právoplatnosti.

(3) Pred zverejnením rozhodnutia podľa odseku 1 sa v nich anonymizujú údaje, ktorých anonymizovaním bude pri zverejňovaní zabezpečená ochrana práv a právom chránených záujmov.

(4) Zverejňovanie súdnych rozhodnutí podľa odseku 1 technicky zabezpečuje ministerstvo na svojom webovom sídle.

(5) Súdny sprístupňuje verejnosti na základe žiadosti podľa osobitného zákona všetky súdne rozhodnutia, vrátane neprávoplatných rozhodnutí a rozhodnutí, ktoré nie sú rozhodnutiami vo veci samej. Súdny pritom robia opatrenia na ochranu práv a právom chránených záujmov.

mal korešpondovať s doktrínou ústavného súdu, ktorý stále zdôrazňuje, že medzi základné hodnoty materiálneho právneho štátu „*neodmysliteľne patrí aj požiadavka (princíp) právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok*“.¹⁸ V súdnej praxi to znamená, že „*každý sa môže spoliehať na to, že v podobnej veci bude rozhodnuté podobne a v rôznej veci rôzne*“.¹⁹ Základným predpokladom podobnosti súdnych rozhodnutí je poznanie iných podobných prípadov, ktoré už boli právoplatne rozhodnuté. Úloha zostane na pleciach Najvyššieho súdu SR predovšetkým v rámci dovolacieho konania, pretože v tomto konaní súd vyslovuje zásadné a závažné právne názory, ktorými sa v analogických prípadoch spravídla riadi súdna prax.²⁰

Ak hovorím o stabilite súdnych rozhodnutí, je potrebné niekoľkými slovami sa zastaviť pri (ne)stabilite nášho právneho poriadku. Existujú právne predpisy, ktoré majú už niekoľko desiatok noviel a aj pre skúseného právnikovi to spôsobuje neprehľadný chaos. Navyše, stále sa novelizujú aj právne predpisy, ktoré sa nedávno komplexne rekonfigurovali. Ak rastie rozsah, zložitosť a neprehľadnosť platného práva, vzniká hrozba jeho odcudzenia človeku.²¹ Inflácia legislatívy má síce aj svoje objektívne príčiny, ale často príprava zákonov nerešpektuje legislatívne pravidlá, zneužíva sa skrátene legislatívne konanie. Nehoriac o tom, že neraz je právna úprava šitá na mieru konkrétneho prípadu. Napríklad v spore česká Sportka, a. s. verzus Tipos, a. s., kde sa riešili otázky zdržania sa nekalosúťažného konania, náhrady škody, vydanie bezdôvodného obohatenia a poskytnutia primeraného zadosťučinenia súťaže z titulu využívania know how, sa účelovo zmenil Občiansky súdny poriadok v oblasti mimoriadneho dovolania, aby odporca v prípade mimoriadneho dovolania mal

¹⁸ Nález ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 36/95

¹⁹ KNAPP, V. *Teorie práva*. Praha: C. H. Beck, 1995, s. 206.

²⁰ Nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 190/05.

²¹ NIKODÝM, D. K legislatíve po novembri 1989. s. 73. In *Konštitucionalizácia a zákonodarstvo v podmienkach SR ako členského štátu EÚ so zreteľom na formovanie právneho štátu a právnej praxe*. Bratislava: SAP, 2008.

k dispozícii efektívny opravný prostriedok.²² Žiaľ, príkladov účelových novelizácií by som mohol uviesť viacero.

Dotváranie práva súdmi

Právo proti nekalej súťaži patrí relatívne k ustáleným právnym úpravám a judikatúra sa považuje za súčasť tohto práva. Je založené na určitej

²² Zákon č. 484/2008 Z. z. ktorým sa dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov § doplnil § 243h novými odsekmi 3 a 4, ktoré znejú:

„(3) Ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok, môže podať mimoriadne dovolanie aj bez uvedenia dôvodov, pre ktoré sa napadá rozhodnutie, proti ktorému smeruje mimoriadne dovolanie. Dôvody však musí doplniť najneskôr do 60 dní od doručenia mimoriadneho dovolania dovolaciemu súdu. Inak sa na náležitosti mimoriadneho dovolania, rozsah mimoriadneho dovolania a dôvody mimoriadneho dovolania vzťahujú ustanovenia odseku 1 a 2.

(4) Ak generálny prokurátor nedoplní dôvody mimoriadneho dovolania v lehote ustanovenej v odseku 3, dovolací súd konanie zastaví. Zastavenie konania nebráni podaniu mimoriadneho dovolania v tej istej veci, ak na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené podmienky ustanovené zákonom. Opätovne podané mimoriadne dovolanie musí obsahovať náležitosti ustanovené v odseku 1.“

Za § 243h sa vkladá § 243 ha, ktorý znie:

„(1) Ak generálny prokurátor podá mimoriadne dovolanie a súčasne s podaním mimoriadneho dovolania navrhne odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, odkladá sa dorúčením mimoriadneho dovolania dovolaciemu súdu vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

(2) Účinky odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia zanikajú

a) zamietnutím návrhu generálneho prokurátora na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom, alebo

b) rozhodnutím o mimoriadnom dovolaní, najneskôr však uplynutím jedného roka od doručenia mimoriadneho dovolania dovolaciemu súdu, ak dovolací súd nerozhodne o predĺžení tejto lehoty.

(3) Dovolací súd vydá na základe žiadosti účastníka konania potvrdenie o tom, že generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie s návrhom na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia podľa odseku 1.“

miere všeobecnosti generálnej klauzuly nekalej súťaže. Ak by totiž zákonodarca formuloval aj sto konkrétnych skutkových podstát nekalej súťaže, je isté, že vynaliezaví pracovníci súťažiteľov by vzápätí objavili ďalšie.²³ O to náročnejšia úloha leží na pleciach súdov. Dotváranie práva rozhodnutiami súdov nekladie dôraz len na ich predvídateľnosť, ale očakáva sa aplikácia zákona v súlade s jeho zmyslom a účelom. Navyše pri výklade ustanovení, ktoré sú transpozíciou európskych smerníc do nášho právneho poriadku, by sa sudy mali pri výklade predmetných ustanovení inšpirovať pravidlom interpretácie zákonov Súdného dvora EÚ, tzv. *effet utile*, čo sa prekladá ako „užitočný účinok zákona“. Interpretácia v zmysle „užitočného účinku zákona“ by mala prinášať skutočnú, a nielen kvázi ochranu. Súd musí prihliadať na vzájomné vzťahy jednotlivých, do úvahy pripadajúcich argumentov a ich úlohu v konkrétnom prípade vyvážiť s ohľadom na špecifikum danej kauzy, a nie tieto kritériá iba mechanicky aplikovať. Takýto prístup je zároveň prístupom modernej judikatúry, ktorá postupne nahrádza formálne legalistický pohľad na právo pohľadom, ktorým sa sudca usiluje poskytnúť najlepšie zargumentovanú odpoveď na právne a skutkové otázky, ktoré pred neho strany sporu predložia.²⁴

Neodmysliteľnú úlohu by mala mať v tejto oblasti aj právna veda. Jej výhodou je, že môže s nadhľadom analyzovať a syntetizovať jednotlivé súdne rozhodnutia v kontexte právnej úpravy a európskych trendov v danej oblasti a neuvažovať právne čisto kauzalisticky, neraz v strese z hrozby prietahov v konaní. Zároveň by mohli byť inšpirujúce doktrínálne názory pri zdôvodnení rozhodnutia, podobne ako sme tomu svedkami pri odôvodňovaní rozhodnutí. Na strane druhej je potrebná tvorivá a vecná diskusia nielen v teoretickej obci, ale aj sudcov, ktorých rozhodnutia sa v literatúre analyzujú.

²³ HAJN, P. *Jak jednat v boji s konkurencií*. Praha: Linde, 1996, s. 17.

²⁴ Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 243/07.

Záver

Cesta k štandardizácii súťažného prostredia nie je taká rýchla ako by sme očakávali, ale opäť nemožno nevidieť aj pokrok vrátane mnohých kvalitných súdnych rozhodnutí. Spravodlivé a rýchlejšie rozhodovanie súdov, ochota súťažiteľov a spotrebiteľov brániť svoje práva a tiež osveta môžu napomôcť k ďalšej štandardizácii podnikateľského prostredia na Slovensku. Napokon mnohé veci sa u nás pohli správnym smerom a prechod od ekonomiky socialistického typu k trhovému hospodárstvu, nie je v žiadnej krajine jednoduchý.

Tieto riadky rozhodne nie sú rezignáciou, ale povzbudením všetkých slušných ľudí, aby hľadali pozitívne riešenia, lebo skutočný pokrok nestojí na falzifikátoch či napodobeninách, ale len na čestnom a pozitívnom tvorivom myslení.

Je potrebné neustále hľadať zmysel a účel zákonov v ochrane slušného súťažiťa a celého súťažného prostredia a dôležité je tiež, aby sa súdy nebáli odvážne a pružne rozhodnúť aj zložitejšie prípady.

Summary

The article named “Reflection on the role of judgments in prevention of so-called „perverse creativity” criticises the effort of certain competitors to establish themselves on the market in an unfair manner. In the practice, instead of trying to establish themselves on the market in a fair manner, some competitors parasitize on the reputation of renowned products, circumvent laws, imitate renowned and successful goods and services, apply for registration of domains the names of which are identical to or slightly different from the names of domains of renowned companies. They pursue a single aim – to make profit in simpler manner, to gain an unjustified competitive advantage to the detriment of the positively creating individuals.

The author points out to the indispensable role played by the courts in this area and analyses good practices of courts as models for other to follow, but also bad practices that do not respect the purpose and the sense of law against unfair competition.